

Munkebo Kulturhus Musikgruppen Oasen

17. NOVEMBER 2018

Humor, step og skønsang

Af Ove Eriksen

Irsk musik er kendt over hele verden. Det skyldes for en stor del, at Irland i 1800tallet blev udsat for en massiv udvandring, bl.a. på grund af hungersnøden i 1845-49, hvor kartoffelhøsten slog fejl. Den katastrofe kostede omkring 1 mio. irere livet, mens endnu en million emigrerede.

De irere, der reddede livet ved at rejse til andre lande, tog naturligvis også musikken med sig og dermed var grundlaget skabt for en verdensomspændende interesse for irsk musik.

Ydermere er den irske musik fuld af modsætninger. På den ene side har man en række virkelig iørefaldende melodier, og på den anden side en hærskere af tekster, der enten er fulde af skæg og ballade, drivende sentimentalitet eller dramatiske beskrivelser af den irske frihedskrig i starten af 1920'erne.

En ting er helt sikker: man keder sig aldrig med irsk musik på sætlisten.

Således heller ikke lørdag eftermiddag, hvor trio **Tradish** besøgte Kulturhuset og gav en forrygende koncert for en – mere end – stopfuld sal.

Hvis man havde ventet en tur igennem de mange kendte og elskede irske sange (hvem kender ikke: "The Wild Rover", "The Black Velvet Band" og "Whiskey In The Jar"), så blev man skuffet. Tradish er helt deres egne, og det er deres musik også.

Til gengæld fik vi så et program, hvor en stor del var traditionel musik – bare ikke den mest velkendte slags – og en anden del numre, som trio selv havde komponeret.

Men uanset om numrene var nyere eller af ældre dato, var den specielle irske tone ikke til at tage fejl af.

Blandt de traditionelle var f.eks. *"The Wild Colonial Boy"* om straffefangen Jack Duggan, der blev deporteret til Australien, hvor han fik en stor karriere som landevejsrøver. En slags omvendt Jens Langkniv, som John Pilkington beskrev ham: JL tog fra de rige og gav til de fattige; JD tog fra de rige – og beholdt det!

Eller hvad med sangen om Paddy, der skal til Belgien for at kæmpe mod Napoleon, men til alt held for ham, undgår det. Destinationen var ellers en lille lokalitet ved navn Waterloo.

Irland har også en lang række instrumentalnumre, som oprindeligt er beregnet til dansemusik. De er typisk bygget som medleyer med mindst 2 numre indregnet. Tradish gav flere eksempler på det, bl.a. melodier fra NordIrland og fra Shetlandsøerne, men også *"Kitty Com Down From Limerick"* og *"False Proof"*.

Den irske humor er heller ikke til at komme uden om. Den kan være grovkornet eller ganske uskyldig, men der er altid en pointe.

I den lidt mere grovkornede ende var sangen om Nancy, der elskede sin mand så inderligt, men elskede sin elsker dobbelt så højt. For at kunne benytte sig af dem begge, gik hun på apoteket for at købe et middel, der kunne gøre hendes mand blind. Det er klart, at den slags må ende galt, men sjovt var det.

En virkelig klassiker er sangen om *"The Irish Rover"*, der 4. juli 1806 sejlede ud fra Cork med lasten fuld af mursten til Amerika. Så langt, så godt, men så hopper kæden af, for desforuden var skibet lastet med bl.a. 5 mio. svin, 6 mio. hunde og 7 mio. tønder Porterøl. For at sætte trumf på, havde skibet hele 27 master!

Man siger, at overdrivelse fremmer forståelsen, men John Pilkington ramte nok hovedet på sømmet, da han sagde, at "man skal ikke lade sandheden stå i vejen for en god historie."

Det var mestendels John Pilkington, der stod i den vokale forgrund, dygtigt bakket op af de to øvrige, men f.eks. i *"Eighteen Years Old"* var det Louise, der fik lov at agere en 18-årig pige, der drømmer om at blive gift. Sangen *"Westwind"* var skrevet og blev fremført af gruppens tredje medlem, Brian Woetmann.

Man har ikke været i Irland, hvis man ikke har hørt det gæliske sprog talt. John sang en sang på gælisk, som igen djævel forstod noget af, og ærlig talt, vil jeg heller ikke kloge mig på, hvad titlen var.

Da koncerten nærmede sig sin afslutning, var det passende at runde af med *"Parting Glass"* – d.v.s. aftenens sidste glas, inden man skilles.

Helt til slut på den ordinære del kom så to selvkomponerede melodier, bygget sammen i én: *"What You Do With What You Got"* og *"Last Bus To Galway"*.

Så skulle man tro, alt var til ende, men sådan er det ikke at besøge Kulturhuset, og nu kom endelig en af de kendte sange, nemlig *"Whiskey In The Jar"* som det obligatoriske ekstranummer.

Tradish var et særdeles behageligt bekendtskab. To tredjedele af gruppen er pæredanske, men så må den tredje vel være irsk? Faktisk ikke, John Pilkington, der præsenterede hovedparten af numrene og underholdt imellem, er født og opvokset i Manchester, England, men har via rejser og ophold i Irland fattet stor og oprigtig kærlighed til musikken og udtrykket.

Han håndterede guitar og bouzouki med stor sikkerhed, og var den altoverskygende forgrundsfigur, der med lune og selvsikkerhed kom godt og vel ud over scenekanten.

Brian stepper.

Brian Woetmann er gruppens trommeslager og percussionist. Især hans håndtering af den særlige irske tromme, bodhrán, vakte beundring. At han så ovenikøbet viste, at han kan steppe, gav popularitetsbarometeret yderligere en tak opad.

Jeg har med vilje gemt damen til sidst: Louise Ring Vangsgaard er intet mindre end en virtuos på violinen. Man sad helt ærligt og fik sved over det hele, når hun trakterede instrumentet i et tempo, der ville

efterlade Usain Bolt i en støvsky langt bagude. Fantastisk at få lov at opleve et sådant talent.

Det hører med til omtalen af trioen, at alle tre bidrog vokalt i en skøn harmoni.

Et talstærkt publikum kunne gå hjemad i novemberkulden og glæde sig over endnu en stærk musikalsk oplevelse i MusikOasen.

Nu glæder vi os til Oasens næste gæst, sangerinden Jette Torp (der er kommet med på et afbud 😊), lørdag 26. januar 2019..